

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 90 ον Αριθμός έκδοσης 4
Ιούλιος – Αύγουστος 2024

Περιεχόμενα του παρόντος
τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ένας κόσμος χωρίς φόβο

Μέρος 2 από 2 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Δεν εκλείπτουν οι οικτιρμοί

του Θεού 14

Η συνεχής ελπίδα στον Κύριο 17

Απολαυστικές Προσταγές 20

Εμπιστοσύνη στον Κύριο 23

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Το μέλλον του Ισραήλ ανάμεσα

στα έθνη 26

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής του περιοδικού και παρακαλείστε να το αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

July - August 2024

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Ένας κόσμος χωρίς φόβο

*«**Ησυχάσατε και
γνωρίσατε ότι εγώ είμαι
ο Θεός· θέλω υψωθῆ
μεταξύ των εθνών·
θέλω υψωθῆ ἐν τη γῇ.**»
— **Ψαλμός 46:10***

ΣΤΟ ΜΕΡΟΣ 1 της εξέτασης αυτού του θέματος στο τεύχος του περασμένου μήνα του «The Dawn», είχαμε εντοπίσει πολλούς από τους φόβους που μαστίζουν τον κόσμο μας σήμερα. Είχαμε επισημάνει επίσης τα πολλά

εδάφια που μιλούν προφητικά για αυτές τις «έσχατες ημέρες», δείχνοντας ότι η άνευ προηγουμένου ταραχή στη γη έχει σκοπό να τερματίσει αυτή την παρούσα παγκόσμια τάξη πραγμάτων υπό την κυριαρχία του Σατανά.

Αυτές δεν είναι οι «έσχατες ημέρες» της γης, ούτε της ανθρώπινης ύπαρξης στη γη, αλλά οι τελευταίες ημέρες της παρούσας βασιλείας της αμαρτίας και του θανάτου. Όλοι οι τρέχοντες θεσμοί της αδικίας πρέπει να αφαιρεθούν για να ανοίξει ο δρόμος για τη νέα ημέρα της υποσχεμένης βασιλείας του Θεού. (Ματθ. 6:10) Τώρα θα συνεχίσουμε την εξέταση αυτού του θέματος, ιδιαίτερα των πολλών υποσχέσεων του Λόγου του Θεού για τον τερματισμό για πάντα του φόβου στην καρδιά της ανθρωπότητας.

ΟΙ ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΘΑ ΚΑΤΑΛΗΞΟΥΝ ΣΕ ΕΥΛΟΓΙΕΣ

Ζούμε ακόμη και τώρα στην εποχή αυτών των

προφητικών «έσχατων ημερών» και έχουμε ήδη γίνει μάρτυρες της καταστροφής μερικών από τα προηγούμενα κακά που έχουν πλήξει τα περισσότερα έθνη. Για παράδειγμα, οι κληρονομικές κυρίαρχες μοναρχίες της Ευρώπης, που καταπίεζαν τους ανθρώπους στο όνομα του Θεού για αιώνες, έληξαν ήδη. Καθώς οι θεϊκοί σκοποί προχωρούν αυτές τις τελευταίες ημέρες, θα γίνουμε τελικά μάρτυρες και του τέλους της ολοκληρωτικής δικτατορίας, είτε κομμουνιστικής είτε φασιστικής είτε άλλης. Θα δούμε επίσης το τέλος του πολέμου, και το τελευταίο αυτού του καταστροφικού φόβου που τώρα γεμίζει τις καρδιές των ανθρώπων.

Πράγματι, οι έσχατες ημέρες που προαναγγέλλονται στις προφητείες είναι ένας ένδοξος καιρός στον οποίο πρέπει να ζούμε, και σύντομα θα συμβεί, όπως δήλωσε ο προφήτης, ότι «Το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή επί της κορυφής των ορέων και υψωθή υπεράνω των βουνών, και λαοί θέλουνσι συρρέει εις αυτό.» (Μιχαίας 4:1) Το βουνό του Κυρίου αντιπροσωπεύει τη βασιλεία του Κυρίου. Ο Δανιήλ, στο δεύτερο κεφάλαιο της προφητείας του, όταν ερμηνεύει ένα όνειρο του Ναβουχοδονόσορα, του βασιλιά της Βαβυλώνας, απεικονίζει συμβολικά την ανθρώπινη κυριαρχία στη γη με μια επιβλητική, ανθρώπινη εικόνα. Το τέλος αυτής της κυριαρχίας απεικονίζεται από την καταστροφή της εικόνας. Το όργανο της καταστροφής φαίνεται να είναι μια πέτρα, η οποία τελικά μεγαλώνει μέχρι να γίνει ένα μεγάλο βουνό που γεμίζει ολόκληρη τη γη. Στην ερμηνεία αυτής της υπέροχης προφητείας, ο Δανιήλ δηλώνει ότι αυτό το βουνό, «που δεν θα καταστραφεί ποτέ» και «θα παραμείνει για πάντα», αντιπροσωπεύει τη βασιλεία του Θεού. —Δαν. 2:31-45

Ο «οίκος του ΚΥΡΙΟΥ» που περιγράφεται στην παραπάνω προφητεία του Μιχαία είναι ο κυβερνών οίκος

(ή βασιλικός οίκος) του Θεού, που αποτελείται από εκείνους τους οποίους η Αγία Γραφή προσδιορίζει ως τη δική του οικογένεια γιων. Ο Ιησούς είναι ο κύριος μεταξύ αυτών, και μαζί του θα είναι εκείνοι που αποδέχτηκαν την πρόσκληση να υποφέρουν και να πεθάνουν μαζί του. Σε αυτούς δίνεται η υπόσχεση ότι θα ζήσουν και θα βασιλέψουν μαζί του. Ο Απόστολος Παύλος καθησυχάζει τους μαθητές του Δασκάλου σε αυτό το σημείο, λέγοντας: «Αυτό το Πνεύμα συμμαρτυρεί με το πνεύμα ημών ότι είμεθα τέκνα Θεού. Εάν δε τέκνα και κληρονόμοι, κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, εάν συμπάσχωμεν, διά να γείνωμεν και συμμετοχοί της δόξης αυτού.» —Ρωμ. 8:16,17

Η θαυματουργή θεϊκή δύναμη εγγυάται την επιτυχία αυτής της νέας κυβέρνησης. Ο Σατανάς νόμιζε ότι σκότωσε τον Ιησού, τον Άρχοντα της Ειρήνης και Βασιλέα των Βασιλέων, αλλά η θεϊκή δύναμη τον ανέστησε από τους νεκρούς. Όσοι υπέφεραν και πέθαναν μαζί του, εγείρονται επίσης από τους νεκρούς σε αυτό που οι Γραφές ορίζουν την «πρώτη ανάσταση», ώστε να ζήσουν και να βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό. —Αποκ. 20:6

Σε μια άλλη προφητεία που περιγράφει τη νικηφόρα διακυβέρνηση της βασιλείας του Χριστού, ο Ησαΐας μας λέει ότι «ο ζήλος του ΚΥΡΙΟΥ των δυνάμεων θα το κάνει αυτό». (Ησα. 9:7) Αν σκεφτούμε ότι η δύναμη του Θεού έχει ήδη αναστήσει τον Βασιλιά των Βασιλέων από τους νεκρούς και ότι η θεϊκή δύναμη χρησιμοποιείται ομοίως για να αποκαταστήσει τους ηγεμόνες-συνεργάτες του στη ζωή, μπορούμε να αμφιβάλλουμε για την ικανότητα του Κυρίου να εκπληρώσει όλες τις καλές του υποσχέσεις; Σίγουρα όχι!

ΣΤΗΝ ΚΟΡΦΗ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ

Ας σημειώσουμε, λοιπόν, περαιτέρω τα όσα υποσχέθηκε ο Θεός. Αναφερόμενος ξανά στην προφητεία του Μιχαία, διακηρύσσει ότι αυτός ο οίκος του Θεού θα εγκατασταθεί στην «κορυφή των βουνών», ή βασιλείων. Δηλαδή, θα καταλάβει μια θέση ελέγχου στις υποθέσεις όλων των εθνών, γιατί, όπως δηλώνει ο Ησαΐας, «Η αύξηση της κυβέρνησής του και η ειρήνη δεν θα έχει τέλος». —Ησ. 9:7

«Και άνθρωποι θα ρέουν (ή συρρέουν) προς αυτήν», συνεχίζει ο Μιχαία. Η μέχρι τώρα ανθρώπινη εμπειρία είναι ότι όταν οι ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις προσπαθούσαν να επεκτείνουν τη σφαίρα επιρροής τους σε άλλα έθνη, πολλοί κατέφυγαν για καταφύγιο σε άλλες χώρες. Ωστόσο, δεν θα είναι έτσι στην περίπτωση της βασιλείας του Χριστού. Καθώς οι άνθρωποι μαθαίνουν για την παγκόσμια δύναμή του, όπως δηλώνει ο προφήτης, θα συρρέουν σε αυτήν.

Δίνοντάς μας περισσότερες λεπτομέρειες στην ίδια γραμμή, η προφητεία συνεχίζει: «Και έθνη πολλά θέλουνσιν υπάγει και ειπεί, Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου...και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού.» (Μιχ. 4:2) Μέχρι να εκπληρωθεί αυτό το τμήμα της προφητείας, οι άνθρωποι θα έχουν μάθει τη ματαιότητα και την ανοησία των τρόπων τους. Έχοντας αποτύχει σε κάθε προσπάθειά τους να σώσουν τον κόσμο τους από το χάος και την καταστροφή, θα είναι τότε έτοιμοι να κοιτάζουν σε αυτόν που μόνος μπορεί να δώσει τη λύση, ακόμα και τον Χριστό, εκείνον που, μέχρι τότε, θα έχει αναγνωριστεί ως ο νόμιμος βασιλεύς της γης.

Όταν η ανθρωπότητα είναι πρόθυμη να μάθει τις οδούς του Κυρίου και να τις εφαρμόσει, ποιο θα είναι το αποτέλεσμα; Θα είναι ένα πολύ ευτυχές αποτέλεσμα,

γιατί η προφητεία δηλώνει ότι «θέλουνσι σφυρηλατήσαι τας μαχαίρας αυτών διά υνία και τας λόγχας αυτών διά δρέπανα» και «ουδέ θέλουνσι μάθει πλέον τον πόλεμον». (εδάφ. 3) Η ανθρώπινη σοφία πάντα υποστήριζε ότι ο μόνος τρόπος για να διατηρηθεί η ειρήνη είναι να προετοιμαστούμε για πόλεμο, αλλά αυτή η τάξη θα αντιστραφεί από τον νέο βασιλιά της γης, γιατί καθώς οι άνθρωποι έρχονται κάτω από την ιερή επιρροή των νόμων της βασιλείας του, οι πόροι της γης, οι οποίοι προηγουμένως εκτρέπονταν για να παράσχουν τα εργαλεία του πολέμου, θα χρησιμοποιηθούν για τον εφοδιασμό των ανθρώπων με τα απαραίτητα για τη ζωή.

Τα έθνη δεν θα μάθουν πλέον τον πόλεμο! Σκεφτείτε τις εκτεταμένες αλλαγές στην ανθρώπινη προοπτική και εμπειρία που υπονοούν αυτές οι λίγες λέξεις. Καταργούν όλες τις διάφορες πράξεις βίας, τις ωμότητες και τις καταστροφές που διαπράττονται στον πόλεμο. Διαβεβαιώνουν τις μητέρες όλων των εθνών ότι δεν θα μεγαλώνουν τα παιδιά τους για να χάσουν τη ζωή τους στον πόλεμο. Καταργούν τους μιλιταρισμούς σε όλες τις άσχημες μορφές τους. Αφαιρούν τον φόβο και το μίσος από τις καρδιές των ανθρώπων, και όταν τα έθνη δεν μαθαίνουν πλέον τον πόλεμο, δεν θα εμπλέκονται σε πολέμους. Δόξα τω Θεώ για ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης που παραλείπει από το πρόγραμμα σπουδών του τις στρατηγικές του πολέμου, των συγκρούσεων, των διαμάχων και του μίσους!

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΚΙΑ

Επειδή οι άνθρωποι τότε θα μάθουν και θα εξασκούν τους τρόπους της ειρήνης και της δικαιοσύνης, θα έχουν οικονομική ασφάλεια. Αυτή η διαβεβαίωση μας δίνεται σε εκείνη την όμορφη εικόνα που δίνει ο Μιχαίας για κάθε άνθρωπο που κάθεται «κάτω από το αμπέλι και

τη συκιά του». Απλώς, αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι υπό τη διοίκηση της βασιλείας του Χριστού οι πόροι της γης θα είναι διαθέσιμοι σε όλους και ότι τα δικαιώματα όλων να συμμετέχουν ισότιμα σε αυτούς τους πόρους θα είναι εγγυημένα από τους νόμους της θείας βασιλείας. Επειδή αυτό θα είναι αλήθεια, προσθέτει ο προφήτης, «και κανείς δεν θα τους κάνει να φοβηθούν». «Και θέλουνσι κάθησθαι έκαστος υπό την άμπελον αυτού και υπό την συκην αυτού, και δεν θέλει υπάρχει ο εκφοβών.» (Μικ. 4:4) Ευχαριστούμε τον Θεό για αυτή τη διαβεβαίωση της ελευθερίας από τον φόβο!

Ο φόβος της επιθετικότητας στις πολλές μορφές του στοιχειώνει το μυαλό όλων των ανθρώπων σήμερα και δεν περιορίζεται στην πιθανή ή απειλούμενη επιθετικότητα των εθνών που πηγαίνουν σε πόλεμο. Η οικονομική επιθετικότητα, με την επακόλουθη αύξηση των τιμών και άλλες ανισότητες, προκαλεί επίσης εξίσου σοβαρά δεινά στις μάζες. Ο φόβος, που προκαλείται από την κοινωνική επιθετικότητα και την απανθρωπιά του ανθρώπου προς τον άνθρωπο σε πολλές γραμμές, συνεχίζει να καταστρέφει την κληρονομιά της ειρήνης και της χαράς που είναι δικαίωμα κάθε ανθρώπου, του οποίου οι αρχικοί γονείς δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα Θεού. Σύμφωνα με τους νόμους της βασιλείας του Χριστού, αυτό το δικαίωμα θα αποκατασταθεί, γιατί τότε ουδείς «εκφοβών» (που να εκφοβίζει τους άλλους) δεν θα υπάρχει.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΕ

Όσο όμορφη και καθησυχαστική κι αν είναι η προφητεία του Μιχαία, από μόνη της δεν παρουσιάζει το πλήρες σχέδιο του Θεού που σχετίζεται με το ανθρώπινο πεπρωμένο υπό την κυριαρχία του Χριστού. Ένας κόσμος χωρίς πόλεμο και τον φόβο του πολέμου θα ήταν ένας

πολύ καλύτερος κόσμος από αυτόν που τώρα πλησιάζει στο τέλος του. Αν προσθέταμε σε αυτό τη βεβαιότητα για τη κοινωνική και οικονομική ασφάλεια για όλους, θα είχαμε έναν κόσμο που ονειρεύονταν αιώνες οι φιλόσοφοι αλλά δεν μπορούσαν ποτέ να δημιουργήσουν. Ωστόσο, θα εξακολουθούσαν να υπάρχουν κι άλλοι φόβοι.

Θα εξακολουθούσε να υπάρχει ο φόβος του θανάτου και λόγω των διαστρεβλωμένων διδασκαλιών που παραδίδονται από γενεάς εις γενεάν εδώ και αιώνες, θα υπήρχε φόβος για ό,τι βρίσκεται πέρα από το θάνατο. Θα υπήρχε ακόμα ανάγκη για νοσοκομεία και γιατρούς και νεκροτόμους. Ωστόσο, ευχαριστούμε τον Θεό για τις άλλες υποσχέσεις του Λόγου του που μας διαβεβαιώνουν ότι ακόμη και οι ασθένειες και ο θάνατος, με όλα τα συνακόλουθα κακά τους, πρόκειται να καταστραφούν από τη βασιλεία του Χριστού.

Εδώ σημειώνουμε τα λόγια του Ησαΐα 25:6-9. Σε αυτή την προφητεία, όπως και στην προφητεία του Μιχαία, η βασιλεία του Κυρίου συμβολίζεται με ένα βουνό. Μας λένε ότι «εν τω όρει τούτω», ο θάνατος «θέλει καταπίει τον θάνατον εν νίκη», και ότι «Κύριος ο Θεός θέλει σπογγίσει τα δάκρυα από πάντων των προσώπων...και εν εκείνη τη ημέρα θέλουσιν ειπεί, ιδού, ούτος είναι ο Θεός ημών· περιεμείναμεν αυτόν και θέλει σώσει ημάς· ούτος είναι ο Κύριος· περιεμείναμεν αυτόν· θέλομεν χαρή και ευφρανθή εν τη σωτηρία αυτού».

Αυτή η ελπίδα σωτηρίας για μια ετοιμοθάνατη ανθρώπινη φυλή στην οποία αναφέρεται ο Απόστολος Πέτρος στην Καινή Διαθήκη. Στην προφητεία του Πέτρου, μας λέει για τον σκοπό της επιστροφής και της Δεύτερης Παρουσίας του Χριστού, ότι θα επιφέρει αυτό που περιγράφει ως «καιρούς αποκατάστασης όλων των πραγμάτων, που ο Θεός μίλησε με το στόμα όλων των αγίων προφητών του από τότε που ξεκίνησε ο κόσμος».

(Πράξεις 3:20,21) Χαιρόμαστε όντως για την πληροφορία ότι η δεύτερη έλευση του Χριστού δεν πρόκειται να καταλήξει στην καταστροφή της γης, αλλά μάλλον στην αποκατάσταση όλων των πραγμάτων.

Αυτό θα σημαίνει όχι μόνο αποκατάσταση της υγείας για τους ζωντανούς, αλλά και ανάσταση των νεκρών για όλα εκείνα τα δισεκατομμύρια της ανθρωπότητας που μπήκαν στον τάφο. Ο Ιησούς είπε: «Έρχεται η ώρα, κατά την οποία όλοι όσοι είναι στους τάφους θα ακούσουν τη φωνή του και θα βγουν». Σε αυτό ο Παύλος προσθέτει: «Θα γίνει ανάστασις νεκρών, δικαίων και αδίκων» και «διότι επειδή ο θάνατος ήλθε δι' ανθρώπου, ούτω και δι' ανθρώπου η ανάστασις των νεκρών. Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθῆναι εν τω Χριστώ». (Ιωάννης 5:28,29· Πράξεις 24:15· Α' Κορ. 15:21,22) Δηλαδή, όχι μόνο όλη η ανθρωπότητα θα αναστηθεί από τους νεκρούς, αλλά και όλοι όσοι στη συνέχεια θα υπακούσουν από καρδιάς στους δίκαιους νόμους της βασιλείας του Χριστού θα «ζωντανέψουν» με την πλήρη έννοια της αποκατάστασης στην τέλεια ανθρώπινη ζωή εδώ στη γη. Έτσι θα εκπληρωθούν τα λόγια της συχνά αναφερόμενης προσευχής, «Ελθέτω η βασιλεία σου. Γενηθήτω το θέλημά σου ως εν ουρανῷ και επί της γης». — Ματθ. 6:10

Σήμερα είμαστε ήδη μάρτυρες της κατάρρευσης αυτής της παρούσας πονηρής τάξης πραγμάτων προκειμένου να μπει στον κόσμο το βασίλειο της εξουσίας της δικαιοσύνης και της αγάπης του Χριστού, αλλά αυτό θα είναι μόνο η καταστροφή των εγωιστικών θεσμών των ανθρώπων. Η ανθρώπινη φυλή, οι ζωντανοί και οι νεκροί, εάν υπακούουν στους νόμους του Θεού στη βασιλεία του, θα αποκατασταθούν σε αυτό που χάθηκε εξαιτίας του Αδαμικού αμαρτήματος. Ο άνθρωπος δεν έχασε ένα σπίτι

στον ουρανό, αλλά στη γη. Η γη δημιουργήθηκε για τον άνθρωπο, και όταν ο άνθρωπος δημιουργήθηκε, του δόθηκε η κυριαρχία στη γη. (Γέν. 1:26-28) Η κυριαρχία της ανθρωπότητας, καθώς και η ζωή του επίσης, χάθηκαν ως αποτέλεσμα της ανυπακοής του Αδάμ. Αυτός ο χαμένος παράδεισος πρόκειται να αποκατασταθεί, και είναι αυτό το έργο της αποκατάστασης που περιγράφεται από τον Απόστολο Πέτρο ως «καιροί αποκατάστασης των πάντων». Δηλώνει ότι αυτός ο μεγάλος σκοπός του Θεού προβλέπεται από τους αγίους προφήτες του από την αρχή του κόσμου.

Μεταξύ αυτών των προφητικών δηλώσεων που περιγράφουν την αποκατάσταση της ανθρωπότητας υπό τη διοίκηση της βασιλείας του Χριστού είναι αυτό που παρατέθηκε ήδη από τον Προφήτη Ησαΐα—αυτή η ευλογημένη υπόσχεση ότι ο θάνατος θα καταπιεί με νίκη και ότι ο Θεός θα σκουπίσει τα δάκρυα από όλα τα πρόσωπα. Σκεφτείτε την αλλαγή στην ανθρώπινη εμπειρία που θα συμβεί! Ο Θεός θα σκουπίσει τα δάκρυα των ανθρώπων αφαιρώντας την αιτία της θλίψης τους. Σκεφτείτε τις πολλές αιτίες θλίψης που υπάρχουν στον κόσμο σήμερα και τι θα σημαίνει για όλη την ανθρωπότητα όταν αυτές αφαιρεθούν!

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ο Προφήτης Αγγαίος, περιγράφοντας τους χρόνους της αποκατάστασης, δήλωσε ότι «η επιθυμία όλων των εθνών θα έρθει». (Αγ. 2:7) Σχεδόν κάθε έθνος επιθυμεί την ειρήνη· επιθυμούν την ασφάλεια έναντι της επιθετικότητας· επιθυμούν την ευημερία για τους λαούς τους. Ο Προφήτης Δαβίδ δηλώνει για τον νέο βασιλιά της γης, τον Χριστό Ιησού, ότι «Θέλει κρίνει τους πτωχούς του λαού· θέλει σώσει τους υιούς των πενήτων και συντρίψει τον καταδυναστεύοντα.» —Ψαλμ. 72:4

Σε μια άλλη υπόσχεση αποκατάστασης, ο Προφήτης Ησαΐας δηλώνει ότι τότε—δηλαδή κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Χριστού και της εκκλησίας του—«ο χωλός θέλει περπατάει ως έλαφος και η γλώσσα του μογιλάλου θέλει ψάλλει». Λέγει επίσης ότι «τότε οι οφθαλμοί των τυφλών θέλουν ανοιχθή και τα ότα των κωφών θέλουν ακούσει». (Ησα. 35:5,6) Όλες αυτές οι σωματικές ασθένειες δεν θα υπάρχουν πλέον. Επιπλέον, όμως, αυτά τα λόγια αναφέρονται σε εκείνους που, συμβολικά μιλώντας, είναι τυφλοί και κωφοί για τα πράγματα του Θεού. Από αυτούς υπάρχουν εκατομμύρια, γιατί ο Απόστολος Παύλος μας λέει ότι «ο θεός αυτού του κόσμου», που είναι ο Σατανάς, ο Διάβολος, ετύφλωσε το μυαλό όλων όσων δεν πιστεύουν, και έτσι τους εμπόδισε από το να γνωρίσουν και να αγαπήσουν και να υμνήσουν το αληθινό Θεόν της αγάπης. —Β' Κορ. 4:4· Γαλ. 1:4

Ο Προφήτης Αββακούμ, περιγράφοντας τις ευλογίες της αποκατάστασης από άλλη οπτική γωνία, λέει για εκείνη τη χιλιετή περίοδο της βασιλείας του Χριστού ότι «η γη θα γεμίσει με τη γνώση της δόξας του Κυρίου, όπως τα νερά σκεπάζουν τη θάλασσα». (Αβ. 2:14) Οι άνθρωποι δεν θα λατρεύουν πλέον μια ποικιλία θεών και δεν θα ασπάζονται αντικρουόμενες θρησκευτικές πεποιθήσεις. Σε αυτό το σημείο, μια άλλη προφητεία δηλώνει ότι ο Θεός θα «αποκαταστήσει εις τους λαούς γλώσσαν καθαράν [ή μήνυμα]» και ότι θα «επικαλώνται πάντες το όνομα του Κυρίου, να δουλεύωσιν αυτόν υπό ένα ζυγόν». (Σοφ. 3:9) Τότε οι άνθρωποι θα είναι ελεύθεροι ώστε να λατρεύουν και να υπηρετούν τον αληθινό Θεό της αγάπης με όλη τους την καρδιά και με την κατάλληλη κατανόηση.

Στο Βιβλίο της Αποκάλυψης έχουμε άλλη μια υπέροχη υπόσχεση για τις ευλογίες που θα έρθουν στους ανθρώπους κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Χριστού.

Δηλώνει ότι τότε «θέλει εξαλείψει ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος δεν θέλει υπάρχει πλέον, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος δεν θέλουσιν υπάρχει πλέον· διότι τα πρώτα παρήλθον». — Αποκ. 21:4

Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς έναν κόσμο στον οποίο δεν υπάρχει θάνατος, αλλά ο Θεός υποσχέθηκε ότι έτσι θα είναι. Έτσι το πιστεύουμε και παίρνουμε θάρρος. Αν μια τέτοια υπόσχεση γινόταν από κάποιον λιγότερο ισχυρό από τον Θεό, θα μπορούσαμε να αμφιβάλουμε. Ωστόσο, ο Δημιουργός είναι σε θέση να εκπληρώσει τέτοιες υποσχέσεις, γιατί είναι η πηγή όλης της ζωής. «Σε αυτόν ζούμε, κινούμαστε και έχουμε την ύπαρξή μας», είπε ο Απόστολος Παύλος.—Πράξεις 17:28

Ο Θεός ξέρει τι μας κάνει να ζούμε και τι μας δίνει δύναμη να κινούμαστε. Είναι ο Δημιουργός μας. Ως εκ τούτου, είναι άφθονα ικανός να δώσει αιώνια ζωή σε όλους όσους θα υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας του Χριστού. Αυτό ακριβώς έχει υποσχεθεί να κάνει. Γι' αυτό το σκοπό επιστρέφει ο Χριστός και ιδρύει τη βασιλεία του. Ωστόσο, οι Γραφές δηλώνουν ότι όποιος κάτω από τις ευνοϊκές συνθήκες εκείνης της εποχής αρνείται να πιστέψει και να υπακούσει, όπως το θέτει ο Πέτρος, «θέλει εξολοθρευθή εκ του λαού.». (Πράξεις 3:23) Αιώνια ζωή θα δοθεί μόνο σε εκείνους που πληρούν τις προϋποθέσεις μέσω της πίστης και της υπακοής.

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΕΛΠΙΔΑΣ

Αυτή είναι η ένδοξη ελπίδα που τώρα μπορεί να δοθεί στους ανθρώπους ενός ταλαιπωρημένου και γεμάτου φόβου κόσμου. Είναι μια ένδοξη ελπίδα, και διακηρύσσοντάς την ακολουθούμε την υπόδειξη του προφήτη όταν έγραψε: «Είπατε προς τους πεφοβισμένους την καρδίαν, Ισχύσατε, μη φοβείσθε· ιδού, ο Θεός σας

θέλει ελθεί μετ' εκδίκησεως, ο Θεός μετά ανταποδόσεως· αυτός θέλει ελθεί και θέλει σας σώσει.» —Ησα. 35:4

Ένα από τα περιγραφικά ονόματα που δίνονται στις μέρες μας στην προφητεία είναι η ημέρα της εκδίκησης. (Ησα. 61:1,2· 63:4) Είναι μια εποχή που ο δίκαιος θυμός του Θεού εκδηλώνεται με την ανατροπή παλαιών συστημάτων και θεσμών αμαρτίας και καταπίεσης. Ενώ οι άνθρωποι βιώνουν φόβο και αγωνία ως αποτέλεσμα του ξεριζωμού αυτού του παρόντος πονηρού αιώνος, ο απώτερος σκοπός του Θεού είναι να σώσει τους ανθρώπους από την αμαρτία και τον θάνατο μέσω της εγκαθίδρυσης της βασιλείας του Χριστού. Ως εκ τούτου, μπορούμε να πούμε στον κόσμο σήμερα, σε αυτόν τον γεμάτο φόβο κόσμο, «Μη φοβάσαι!» Η θεϊκή παρέμβαση στις υποθέσεις των ανθρώπων θα φέρει σύντομα ειρήνη και υγεία και ζωή—στην πραγματικότητα, την ευκαιρία για αιώνια σωτηρία—σε όλες τις οικογένειες της γης.

Σκεφτείτε να ζείτε σε έναν κόσμο χωρίς κάθε φόβο — χωρίς φόβο για τους εχθρούς, τον πόλεμο, την καταστροφή, τις εξουθενωτικές ασθένειες, την οικονομική καταστροφή, τη φτώχεια, την πείνα και το σπουδαιότερο από όλα, χωρίς φόβο για το θάνατο. Ο Λόγος του Θεού μας διαβεβαιώνει ότι αυτός είναι ο σκοπός που έχει τελικά για την ανθρωπότητα. Πραγματικά, η ελευθερία από τον φόβο διασφαλίζεται από τις σίγουρες υποσχέσεις του Θεού! ■

Η δικαίωσις με την Χάριν του Θεού

*Εδάφιο κλειδί: «Τούτο
ανακαλώ εις την
καρδίαν μου, όθεν έχω
ελπίδα· Έλεος του
Κυρίου είναι, ότι δεν
συνετελέσθημεν,
επειδή δεν εξέλιπον οι
οικτιρμοί αυτού.»
— Θρήνοι 3:21,22*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Θρήνοι 3:16-26*

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ
ονομάστηκε «ο προφήτης που
κλαίει» επειδή είχε προείπει την
καταστροφή του Πρώτου Ναού
στην Ιερουσαλήμ. Στο μάθημά
μας βρίσκουμε μεταφορικές
εκφράσεις της στενοχώριας του
λαού του Θεού λόγω της
ανυπακοής του. Ήταν σαν
εκείνους που ζούσαν με τραχύ
ψωμί περισσότερο κατάλληλο
για να σπάσουν τα δόντια παρά
να θρέψουν, και ήταν σε

κατάσταση μεγάλου πένθους σαν εκείνους καλυμμένους
με στάχτη. —Θρήνοι 3:16

Στο Β' Χρονικών 35:25 διαβάζουμε: «Και
εθρήνησεν ο Ιερεμίας διά τον Ιωσίαν· και πάντες οι
ψάλται και αι ψάλτριαι αναφέρουσιν έως της σήμερον εις
τους θρήνους αυτών τον Ιωσίαν, και έκαμον αυτούς
νόμιμον εν τω Ισραήλ· και ιδού, είναι γεγραμμένοι εν τοις
Θρήνοις.». Η έννοια των «θρήνων» σε αυτά τα εδάφια
είναι «ένα λόρδο, άσμα ή ελεγεία». Ήταν σύνηθες για
τους Εβραίους να κάνουν θρήνους ή πένθιμα άσματα για

το θάνατο ενός μεγάλου ηγέτη. Ο Ιερεμίας αναγνώρισε στον Βασιλιά Ιωσία μια γνήσια πίστη στον Ιεχωβά που άξιζε ιδιαίτερη τήρηση.

Το Βιβλίο των Θρήνων είναι ένας από τους πέντε «Πάπυρους» της με τους άλλους να είναι τα Βιβλία της Εσθήρ, το Άσμα Ασμάτων, η Ρουθ και ο Εκκλησιαστής. Κάθε ένας από αυτούς τους Πάπυρους διαβάζεται σε συναγωγές σε διαφορετική εβραϊκή ιερή ημέρα. Το Βιβλίο των Θρήνων διαβάζεται κάθε χρόνο την Tisha B'Av, την ένατη ημέρα του μήνα Av, τόσο στις πρωινές όσο και στις απογευματινές λειτουργίες της συναγωγής. Αυτή είναι μια ειδική ημέρα κοινού πένθους στο εβραϊκό ημερολόγιο. Οι Ραβίνοι ισχυρίστηκαν ότι ο Θεός όρισε αυτή την ημέρα ως ημέρα τιμωρίας για την έλλειψη πίστης που αποδείχθηκε από τους Ισραηλίτες κατά τη διάρκεια της περιπλάνησής τους στην έρημο μετά την Έξοδο από την Αίγυπτο. Άλλα γεγονότα που θρηνοούνται αυτή την ημέρα είναι η καταστροφή του Πρώτου και του Δεύτερου Ναού στην Ιερουσαλήμ.

Γνωστή ως η πιο θλιβερή ημέρα του Ιουδαϊσμού του χρόνου, η Tisha B'Av είναι ένα μέσο ευαισθητοποίησης για τις προσωπικές αποτυχίες. Είναι μια περίοδος ενδοσκόπησης ή εσωστρέφειας για επανασύνδεση με πνευματικές και όχι σαρκικές ανάγκες. Η θλίψη των Θρήνων υπενθυμίζει στους Εβραίους τη σημασία όχι μόνο να θρηνούν για τις προσωπικές αμαρτίες, αλλά να ζητούν από τον Κύριο τη συγχώρεσή του όταν αποτυγχάνουν. Ο Ιερεμίας ήταν επίσης προφήτης της ελπίδας. Μας υπενθυμίζει στο σημερινό εδάφιο-κλειδί ότι δεν είμαστε χαμένοι στις προηγούμενες αποτυχίες μας: «Ακόμα τολμώ να ελπίζω όταν θυμάμαι αυτό: Η πιστή αγάπη του ΚΥΡΙΟΥ δεν τελειώνει ποτέ! Το έλεός του δεν σταματά ποτέ.»

Ως Χριστιανοί που ακολουθούμε τα χνάρια του

Ιησού, έχουμε επίσης οδηγίες να απορρίψουμε τις σαρκικές πράξεις και να ενισχύσουμε την πνευματική μας σύνδεση με τον Επουράνιο Πατέρα. Ο Απόστολος Παύλος μας νουθετεί: «Τώρα όμως απορρίψατε και σεις ταύτα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αισχρολογίαν εκ του στόματός σας· μη ψεύδεσθε εις αλλήλους, αφού απεξεδύθητε τον παλαιόν άνθρωπον μετά των πράξεων αυτού και ενεδύθητε τον νέον, τον ανακαινιζόμενον εις επίγνωσιν κατά την εικόνα του κτίσαντος αυτόν.» —Κολ. 3:8-10

Αν ποτέ νιώθουμε απελπισμένοι και αποκομμένοι από τον Κύριο, ή νιώθουμε ενοχή, είθε τα λόγια παρηγοριάς και ελπίδας του Ιερεμία να μας ενθαρρύνουν: «Καλόν είναι και να ελπίζη τις και να εφησυχάζη εις την σωτηρίαν του Κυρίου.» —Θρήνοι 3:26 ■

Η συνεχής ελπίδα στον Κύριο

Εδάφια κλειδιά: «Εγώ
δε πάντοτε θέλω
ελπίζει, και θέλω
προσθέτει επί πάντας
τους επαίνους σου.»
— **Ψαλμός 71:14**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ψαλμός 71:12-21

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ
μετά βεβαιότητας ποιος
έγραψε τον Ψαλμό 71.
Ωστόσο, οι περισσότεροι
μελετητές της Βίβλου
πιστεύουν ότι είναι ο Δαβίδ
βάσει της γλώσσας σε όλο τον
ψαλμό που αντικατοπτρίζει τη
ζωή του. Εδιδάχθη από τα
νάτα του. (εδάφ. 17) Γνώριζε

τον Ιεχωβά ως το καταφύγιό του και τον δίκαιο σωτήρα
του. (εδ. 7,2) Μιλάει για τα δυνατά έργα του Θεού, την
ισχύ και τη δύναμή του και τα σπουδαία πράγματα που
έκαμε (εδάφ. 16,18,19) Συνειδητοποίησε ότι ήταν ο
Ιεχωβά που τον απελευθέρωσε και τον αποκατέστησε εν
ώρα δυσκολίας και, αναλογιζόμενος τη ζωή του, αναφωνεί
«Ω Θεέ, τις όμοιός σου!» — εδάφ. 20,19

Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του Δαβίδ, η
εμπιστοσύνη και η εξάρτησή του από τον Κύριο δεν
αμφιταλαντεύτηκαν ποτέ. Ακόμη και όταν έκανε
λανθασμένες επιλογές που είχαν καταστροφικές
συνέπειες, δεχόταν ό,τι τιμωρία έδινε ο Ιεχωβά για
επίπληξη και διόρθωση. Χάρη σε αυτές τις εμπειρίες, ο
Θεός αναφέρθηκε στον Δαβίδ ως «άνθρωπον κατά την

καρδίαν αυτού». —Πράξεις 13:22· Α' Σαμ. 13:14

Τώρα στα βαθιά του γεράματα, ο Ντέιβιντ (ή Δαβίδ) σκέφτεται τη ζωή του με τα λόγια του εδαφίου-κλειδί μας. Η Αγία Γραφή ξεχειλίζει από παραδείγματα πιστών ατόμων που είχαν αρνηθεί να ξεκουραστούν από τη δουλειά τους όταν έφταναν σε αυτό που πολλοί θα αποκαλούσαν ηλικία «συνταξιοδότησης». Ως εκ τούτου, αυτός ο ψαλμός περιέχει πολύτιμα μαθήματα για όλους μας καθώς ωριμάζουμε στο χριστιανικό μας περίπατο. Εστιάζουμε εδώ σε τρία χαρακτηριστικά του Δαβίδ, τα οποία θα πρέπει να μας εμπνεύσουν για να χρησιμοποιήσουμε τα μεγάλα μας χρόνια για να υπηρετούμε τον Θεό ακόμη πιο έντονα.

Πρώτον, ας συνεχίσουμε να αναπτύσσουμε μια βαθύτερη γνώση του Θεού καθώς ωριμάζουμε. Αυτός ο ψαλμός είναι διαποτισμένος από μια προσωπική και πρακτική γνώση του Επουράνιου Πατέρα μας. Η γνώση του Δαβίδ για τον Ιεχωβά δεν μειώθηκε καθώς μεγάλωνε. Έτσι πρέπει να είναι και με εμάς. Ο Παύλος είπε: «Σπούδασον να παραστήσης σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας.» (Β' Τιμ. 2:15) Ο Προφήτης Ιερεμίας μας διαβεβαιώνει ότι η ελπίδα μας εκτείνεται σε όλη μας τη ζωή όταν λέει: «Διότι εγώ γνωρίζω τας βουλὰς τας οποίας βουλεύομαι περί υμών, λέγει Κύριος, βουλὰς ειρήνης και ουχί κακού, διά να δώσω εις υμάς το προσδοκώμενον τέλος.» —Ιερ. 29:11

Δεύτερον, ας επιμείνουμε στην απόκτηση ευσεβών συνηθειών εμπιστοσύνης, επαίνου και ελπίδας. Οι συνήθειες εδραιώνονται με την πάροδο του χρόνου μέσα από πολλές επαναλήψεις. Μόλις μουν στη θέση τους, γίνονται σχεδόν ενστικτώδεις. Οι συνήθειες που αναπτύσσουμε στα νεότερα μας χρόνια τείνουν να ριζώνουν βαθύτερα καθώς μεγαλώνουμε. Έχουμε γίνει

συνήθως αρνητικοί ή θετικοί ως απάντηση στις εμπειρίες της ζωής; Η λέξη «συνεχώς» βρίσκεται στα εδάφια 3 και 6 του Ψαλμού 71 καθώς και στο εδάφιο-κλειδί μας. Περιγράφει τις κατάλληλες συνήθειες σκέψης που ανέπτυξε ο Ντέιβιντ (Δαβίδ) σύμφωνα με τις γραμμές εμπιστοσύνης, επαίνου και ελπίδας. Τέτοιες συνήθειες δεν τις υιοθετούμε απαραίτητα φυσικά. Πρέπει να τις καλλιεργούμε σκόπιμα σε μια ζωή γεμάτη εμπειρίες.

Τρίτον, πρέπει να εργαζόμαστε καθημερινά για να αναπτύξουμε έναν τρόπο ζωής διακονίας για τον Θεό. Ο Δαβίδ ήταν μεγάλος όταν έγραψε αυτόν τον ψαλμό. Μετά από μια ζωή υπηρεσίας για τον Ιεχωβά θα μπορούσε να είχε συμπεράνει ότι άξιζε λίγη ανάπαυση, αλλά απέρριψε εντελώς τέτοιες σκέψεις. Όσο είχε πνοή, ήθελε να συνεχίσει να λέει στους ανθρώπους για τα μεγαλεία και τη δόξα του Θεού. Η γήρανση δεν μας απαγορεύει να είμαστε μάρτυρες της Αλήθειας για τους άλλους. Κατά κάποιο τρόπο, μπορεί να προσφέρει περισσότερες ευκαιρίες. Ας διακηρύττουμε συνεχώς την ελπίδα μας στον Θεό δηλώνοντας τις υποσχέσεις του για εμάς και τον κόσμο της ανθρωπότητας. ■

Απολαυστικές Προσταγές

Εδάφιο κλειδί: «*Αι χεῖρές σου με ἔκαμαν και με ἔπλασαν· συνέτισόν με, και θέλω μάθει τα προστάγματά σου.*»
— **Ψαλμός 119:73**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ψαλμός 119:73-80

Ο 119ΟΣ ΨΑΛΜΟΣ
είναι δομημένος σύμφωνα με το εβραϊκό αλφάβητο. Χωρίζεται σε είκοσι δύο τμήματα, ένα για κάθε εβραϊκό γράμμα. Κάθε τμήμα έχει δεκαέξι γραμμές σε οκτώ εδάφια, με το γράμμα αυτής της ενότητας να εμφανίζεται

στην αρχή κάθε εναλλακτικής γραμμής. Πολλαπλασιάζοντας οκτώ στίχους επί τα είκοσι δύο εβραϊκά γράμματα του αλφαβήτου, καθορίζουμε τα εκατόν εβδομήντα έξι εδάφια αυτού του ψαλμού.

Οι αρχαίοι Ισραηλίτες έπρεπε να μάθουν το αλφάβητό τους όπως και εμείς σήμερα. Η γνώση του νόμου του Θεού συνδεόταν στην εκμάθηση της γραπτής εβραϊκής γλώσσας. Επειδή μια κρίσιμη πτυχή της εκπαίδευσής τους ήταν η κατανόηση των νόμων του Θεού, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι το εβραϊκό αλφάβητο χρησιμεύει ως διατακτικό στοιχείο σε αυτόν τον ψαλμό που γιορτάζει τους νόμους του Θεού και όλα τα καλά που προκύπτουν από την τήρησή τους.

Τα εδάφια του σημερινού μαθήματος ξεκινούν με το δέκατο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, «Yad»,

που σημαίνει «χέρι». Η πρώτη γραμμή ξεκινά με τη δήλωση, «Τα χέρια σου με έφτιαξαν και με έπλασαν». Θα πρέπει να εμπνέει σεβασμό, ευγνωμοσύνη και στοργή προς τον Θεό όταν τον βλέπουμε ως τον Δημιουργό μας, καθώς προέβαλε την προσεκτική ικανότητα και τη δύναμη των χεριών του στη διαμόρφωση και τη δημιουργία μας. Επειδή μας δημιούργησε, ο Θεός υπόσχεται ιδιαίτερη φροντίδα για εμάς: «Με τα πτερά αυτού θέλει σε σκεπάζει, και υπό τας πτέρυγας αυτού θέλεις είσθαι ασφαλής· η αλήθεια αυτού είναι πανοπλία και ασπίς.» —Ψαλμ. 91:4

Το δεύτερο μέρος του σημερινού εδαφίου-κλειδί είναι η απάντησή μας στη δημιουργία μας από τα χέρια του Θεού: «Συνέτισόν με, και θέλω μάθει τα προστάγματά σου». Τα εδάφια Παροιμίες 3:5,6 περιγράφουν τη διαδικασία απόκτησης κατανόησης από τον Δημιουργό μας: «Έλπιζε επί Κύριον εξ όλης σου της καρδίας, και μη επιστηρίζεσαι εις την σύνεσίν σου· εν πάσαις ταις οδοίς σου αυτόν γνώριζε, και αυτός θέλει διευθύνει τα διαβήματά σου.» Σε αυτό ο Απόστολος Ιάκωβος προσθέτει αργότερα: «Εάν δε τις από σας ήναι ελλιπής σοφίας, ας ζητή παρά του Θεού του δίδοντος εις πάντας πλουσίως και μη ονειδίζοντος, και θέλει δοθή εις αυτόν.» —Ιακώβου 1:5

Το υπόλοιπο αυτού του δέκατου τμήματος του Ψαλμού 119, εδάφια 74-80, εστιάζει στην προσωπική εμπειρία με τις εντολές του Θεού και την ωφέλιμη επιρροή της στους άλλους. Ο ψαλμωδός βρίσκεται σε βαθιά θλίψη, αλλά κοιτάζει να ελευθερωθεί και να γίνει μια ευλογία, ενώ βασίζεται στο έλεος και την παρηγοριά του Θεού. Η απόλαυση στον Λόγο του Θεού είναι μια σίγουρη απόδειξη ότι είχε θετική επίδραση στην καρδιά. Ο ψαλμωδός λέει ότι στοχάζεται τις εντολές του Ιεχωβά, ακόμη και όταν οι άλλοι τον

αντιμετωπίζουν άσχημα. Ήταν χαρά και ευχαρίστησή του να δώσει το μυαλό και την καρδιά του στη διδασκαλία του Λόγου του Θεού.

Συχνά υπάρχει παρηγοριά στις παραδόσεις που αποτελούν τα εβραϊκά έθιμα εδώ και αιώνες. Μεταξύ των πρακτικών για όσους είναι άρρωστοι ή/και πεθαίνουν στο κρεβάτι είναι η απαγγελία ή η προσφορά προσευχών, η αναπαραγωγή ηχογραφημένης μουσικής ή το τραγούδι και η απαγγελία ψαλμών. Ιδιαίτερα ωφέλιμη είναι η χρήση των παρηγορητικών λέξεων του Ψαλμού 119 επιλέγοντας εκείνα τα τμήματα των οκτώ εδαφίων το καθένα που φαίνεται να ταιριάζουν καλύτερα στις περιστάσεις της στιγμής. Αυτό είναι ένα ευλογημένο παράδειγμα του γεγονότος ότι το γράμμα και το πνεύμα του Νόμου του Θεού είναι το ίδιο. ■

Εμπιστοσύνη στον Κύριο

Εδάφια κλειδιά: **Ο ΨΑΛΜΟΣ 130 ΕΙΝΑΙ**
«Προσέμεινα τον Κύριον,
προσέμεινεν η ψυχή μου,
και ήλπισα επί τον λόγον
αυτού.»

— **Ψαλμός 130:5**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ψαλμός 130:1-8

ο ενδέκατος από τους δεκαπέντε ψαλμούς που είναι γνωστοί ως τα Άσματα της Ανόδου. Αυτά τα τραγούδια τραγουδιόνταν παραδοσιακά από Εβραίους προσκυνητές καθώς ανέβαιναν τον ανηφορικό δρόμο προς την Ιερουσαλήμ για να παρακολουθήσουν τις τρεις ετήσιες γιορτές προσκυνήματος στο Ναό. —Δευτ. 16:16· Ψαλμ. 122:1-4

Το πρωταρχικό θέμα αυτών των Ασμάτων της Ανόδου ήταν να ενθαρρύνουν τους προσκυνητές στο ταξίδι τους προς την Ιερουσαλήμ. Ένα δευτερεύον θέμα που εξετάζεται σε αυτούς τους ψαλμούς ήταν η ελπιδοφόρα προσδοκία για τη σωτηρία μέσω της άφιξης του ερχόμενου Μεσσία. Ο Απόστολος Παύλος αργότερα αναφέρεται σε συνθήκες και γεγονότα όπως αυτά που θα έπρεπε να τους είχαν κάνει έτοιμους να δεχτούν τον Ιησού Χριστό όταν εμφανιστεί στη σκηνή. —Γαλ. 3:21-24

Τα εδάφια ένα έως τρία θέτουν το πλαίσιο αυτού του ψαλμού. «Από τα βάθη φώναξα σε σένα, Κύριε», λέει το πρώτο εδάφιο. Τα βαθιά νερά είναι μια κοινή φιγούρα που χρησιμοποιείται στη Βίβλο για να δηλώσει τη στενοχώρια και τον κίνδυνο. Εδώ γίνεται λόγος για προσωπικά δεινά, αλλά και για εθνικά. Ο ψαλμωδός

αισθάνεται έντονα αυτό το βάρος. Το Ισραήλ κινδυνεύει να κατακλυστεί από μια θάλασσα προβλημάτων. Ο ψαλμωδός λαχταρά τη λύτρωση για τους συμπατριώτες του, όπως φαίνεται στα εδάφια 7 και 8, ενώ τα εδάφια 1 έως 6 επικεντρώνονται στην ατομική του αγωνία. Έτσι, μπορούμε να μάθουμε προσωπικά μαθήματα από τα δεινά του ψαλμωδού.

Η λέξη «βάθη» όπως χρησιμοποιείται εδώ θα μπορούσε να ισχύει για ταλαιπωρίες όπως θλίψη από απώλεια φίλων, περιουσίας ή σωματικές ταλαιπωρίες. Θα μπορούσε επίσης να ισχύει για τη συνείδηση της ενοχής που προκύπτει από την αμαρτία. Τέτοια βάθη μπορεί επίσης να προκύψουν από ψυχική οδύνη λόγω απώλειας πίστης, υποκύψεως σε ισχυρό πειρασμό ή στενοχώριας και θλίψης της καρδιάς εν όψει του πόνου και των βασάνων του κόσμου. Ωστόσο, από αυτά και άλλα βάθη θλίψης, είναι προνόμιό μας να επικαλούμεθα τον Κύριο για βοήθεια. —Φιλ. 4:6,7

Το τρίτο εδάφιο του μαθήματός μας επισημαίνει έναν σοβαρό φόβο για τον ψαλμωδό. Αν ο Θεός κρατούσε αρχεία αδικημάτων, κανείς δεν θα μπορούσε να σωθεί. Ο Απόστολος Παύλος μας λέει ότι ο νόμος έκανε ακριβώς αυτό: «Διά τι λοιπόν εδόθη ο νόμος; Εξ αιτίας των παραβάσεων προσετέθη, εωσού έλθη το σπέρμα, προς το οποίον έγεινεν η επαγγελία.» (Γαλ. 3:19) Ο μόνος τρόπος ανακούφισης για μια ψυχή που έχει εμπλακεί στην αμαρτία είναι να κοιτάξει μόνο τον Θεό. Πολλά πράγματα μπορεί να παρουσιάζονται ως εκτροπές ή θεραπείες, αλλά μόνο ο Κύριος μπορεί να θεραπεύσει. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε που αυτός ο φόβος μπορεί να εξαλειφθεί μέσω της πίστης στον Κύριο και Σωτήρα μας, τον Ιησού Χριστό. «Και η ειρήνη του Θεού η υπερέχουσα πάντα νούν θέλει διαφυλάξει τας καρδιάς σας και τα διανοήματά σας διά του Ιησού Χριστού.» —Φιλ. 4:7

Το σημερινό εδάφιο-κλειδί μας αποκαλύπτει την πεποίθηση του ψαλμωδού ότι ο Θεός θα ακούσει και θα ανταποκριθεί σε κάθε κραυγή πόνου επειδή η αγάπη και το έλεος καθορίζουν ποιος είναι. (Α' Ιωάννου 4:8· Ψαλμ. 116:5) Όχι μόνο έβαλε ο ψαλμωδός την ελπίδα του στον Κύριο, αλλά και ο Απόστολος Παύλος μας υπενθυμίζει σχετικά με τον Αβραάμ όταν η υπόσχεση ενός γιου στα γηρατειά του φαινόταν αδύνατη: «Όστις καίτοι μη έχων ελπίδα επέστευσεν επ' ελπίδι, ότι έμελλε να γείνη πατήρ πολλών εθνών κατά το λαληθέν· Ούτω θέλει είσθαι το σπέρμα σου.» (Ρωμ. 4:18) Όπως ο ψαλμωδός και εκείνοι όπως ο πιστός Αβραάμ, ας έχουμε ακλόνητη εμπιστοσύνη στον Κύριο και στην κατεύθυνσή του στη ζωή μας. ■

* * *

Το μέλλον του Ισραήλ ανάμεσα στα έθνη

*«Σηκώθητι, φωτίζουν· διότι το φως σου ήλθε, και η
δόξα του Κυρίου ανέτειλεν επί σε.»
— Ησαΐας 60:1 —*

ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ πολλών στον κόσμο ήταν ότι η σκοτεινή και ταραγμένη Μέση Ανατολή θα μπορούσε να βρεθεί στον δρόμο προς την ειρήνη και το φως ως αποτέλεσμα των λεγόμενων «Συμφωνιών του Αβραάμ» και παρόμοιων πρωτοβουλιών τα τελευταία χρόνια για τη διαπραγμάτευση καλύτερων σχέσεων μεταξύ του Ισραήλ και αρκετών από τους Άραβες γείτονές της. Ωστόσο, αυτές οι ελπίδες αμβλύνθηκαν πολύ από το ξέσπασμα του τρέχοντος πολέμου που προέκυψε από την επίθεση στο Ισραήλ τον Οκτώβριο του 2023 από τη Χαμάς, ένα παλαιστινιακό σουνιτικό ισλαμιστικό πολιτικό και στρατιωτικό κίνημα που κυβερνά τη Λωρίδα της Γάζας του Ισραήλ από το 2007.

Φαίνεται προφανές ότι κανένας αριθμός υπογεγραμμένων εγγράφων, είτε του παρελθόντος είτε του παρόντος, δεν θα κατευνάσει την ιστορική έχθρα και σύγκρουση που συνεχίζει να υπάρχει μεταξύ του Ισραήλ και εκείνων που είτε αντιτίθενται ευθέως στην ύπαρξή του είτε που τουλάχιστον διεκδικούν την ιδιοκτησία ενός τμήματος της γης του. Αυτή η πικρή εχθρότητα συνέχισε

να φουντώνει, με περιοδικές εκρήξεις πολέμου, από την επανίδρυση του Ισραήλ ως έθνους το 1948. Ο κόσμος τώρα απελπίζεται ότι η εχθρότητα δεν θα τελειώσει ποτέ.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Μέσα από τη δίνη της αντικρουόμενης αταξίας που χαρακτήρισε σχεδόν όλα τα μεγάλα παγκόσμια γεγονότα κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα, αναδύθηκε κάτι τόσο διαφορετικό από το γενικό μοτίβο των πραγμάτων καθώς η μέρα είναι διαφορετική από τη νύχτα. Ένα νέο έθνος γεννήθηκε—το έθνος του Ισραήλ. Στην πραγματικότητα, ήταν η αναγέννηση ενός έθνους που υπήρχε πριν από αιώνες. Το σημερινό κράτος του Ισραήλ είναι, ωστόσο, διαφορετικό από το παλιό σχεδόν από κάθε άποψη, εκτός από την κοινή εβραϊκή κληρονομιά του.

Αυτό το έθνος αναγεννήθηκε σε μια εποχή που σχετικά λίγοι από αυτούς τους αρχαίους εκλεκτούς λαούς του Θεού προσπαθούσαν απεγνωσμένα να διατηρήσουν την εξουσία τους στη Γη της Επαγγελίας. Ταυτόχρονα, το Ισραήλ περικυκλώνονταν από εχθρικούς στρατούς που είτε τους απειλούσαν είτε τους επετίθεντο σχεδόν συνεχώς. Ωστόσο, μέσα από αυτήν την ταλαιπωρία, με τα ισχυρά έθνη να κοιτάζουν μερικές φορές μόνο παθητικά, γεννήθηκε το κράτος του Ισραήλ. Το να πούμε ότι ήταν ιστορικό γεγονός δεν αρκεί. Ήταν επίσης ένα προφητικό γεγονός, που είχε προειπωθεί στην Αγία Γραφή.

Τόσο η βιβλική όσο και η κοσμική ιστορία παρέχουν ένα ενδιαφέρον και πολύχρωμο υπόβαθρο για αυτόν τον λαό. Έχει ειπωθεί καλά ότι μια από τις μεγαλύτερες ζωντανές μαρτυρίες για την αξιοπιστία της Βίβλου που υπάρχουν στον κόσμο σήμερα είναι ο Εβραίος. Τώρα που ο εβραϊκός λαός έχει συγκεντρωθεί σε ένα αναγεννημένο έθνος, αυτή η μαρτυρία έχει

ενισχυθεί πολύ. Πράγματι, η πλειονότητα όσων αποτελούν το νέο έθνος του Ισραήλ είναι οι ίδιοι ακόμη άπιστοι στην Αγία Γραφή ως τον εμπνευσμένο Λόγο του Θεού. Ακόμα κι αυτό όμως τεκμηριώνει την ακρίβεια των προφητειών που αφορούν την επανίδρυσή τους στη χώρα.

Η ΓΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ

Ο Αβραάμ είναι ο αναγνωρισμένος πατέρας του εβραϊκού λαού και ήταν ο πρώτος στον οποίο χρησιμοποιήθηκε το όνομα Εβραίος. (Γέν. 14:13) Σε αυτόν ο Θεός έδωσε υπέροχες υποσχέσεις. Μια από αυτές αφορούσε τη γη που τελικά θα γινόταν Ισραήλ. Λέει: «Ύψωσον τώρα τους οφθαλμούς σου, και ιδέ από του τόπου όπου είσαι, προς άρκτον και μεσημβρίαν και ανατολήν και δύσιν· διότι πάσαν την γην την οποίαν βλέπεις, εις σε θέλω δώσει αυτήν και εις το σπέρμα σου έως αιώνος.» (Γέν. 13:14,15) Αυτή η υπόσχεση στην πραγματικότητα αποτελούσε εγγύηση για τον μελλοντικό τους τίτλο ιδιοκτησίας για τη γη.

Εκτός από αυτή τη διαβεβαίωση σχετικά με τη γη, ο Θεός υποσχέθηκε στον Αβραάμ ότι το σπέρμα του, ή ο απόγονός του, θα συμμετείχε στην ευλογία όλης της ανθρωπότητας: «Στο σπέρμα σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης». (Γέν. 22:18) Προφανώς ο Αβραάμ κατάλαβε ότι αυτή η υπόσχεση σήμαινε ότι μια μέρα οι απόγονοί του θα γίνουν ένα ισχυρό έθνος και θα είναι σε θέση να ευλογήσουν όλα τα άλλα έθνη της γης. Στην Καινή Διαθήκη μας λένε ότι «αναζητούσε μια πόλη ... της οποίας οικοδόμος και κατασκευαστής είναι ο Θεός». (Εβρ. 11:10) Μια πόλη, στη Βίβλο, συμβολίζει μια κυβέρνηση, όπως συμβαίνει στη γλώσσα μας, όπως, για παράδειγμα, όταν μιλάμε για την Ουάσιγκτον, την έδρα της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι απόγονοι του Αβραάμ έγιναν γνωστοί ως

Ισραηλίτες, που πήραν το όνομά τους από τον εγγονό του Ιακώβ, του οποίου το όνομα άλλαξε σε Ισραήλ από τον Θεό. (Γέν. 32:28) Αργότερα, υπό την ηγεσία του Μωυσή, με αυτόν να υπηρετούσε ως μεσολαβητής, μπόρεσαν να διαστήσουν ως μεσολαβητής, μπόρεσαν να διαστήσουν σε σχέση διαθήκης με τον Ιεχωβά. Όταν το έκανε αυτό, ο Θεός τους είπε: «Τώρα λοιπόν εάν τωόντι υπακούσητε εις την φωνήν μου, και φυλάξητε την διαθήκην μου, θέλετε είσθαι εις εμέ ο εκλεκτός από πάντων των λαών· διότι ιδική μου είναι πάσα η γή· και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ βασιλείον ιεράτευμα και έθνος άγιον.» —Έξοδος. 19:5,6

Από αυτή την δήλωση είναι ξεκάθαρα φανερό ότι η υπακοή στους θεϊκούς νόμους επρόκειτο να είναι η ράβδος μέτρησης με την οποία ο Θεός θα καθόριζε εάν ο Ισραήλ θα συνέχιζε να είναι ή όχι ο εκλεκτός λαός του. Εάν επρόκειτο να καταλάβουν υψηλή θέση στις διατάξεις του, έπρεπε να δείξουν υπακοή σε αυτόν με μια ειλικρινή και συνεχή προσπάθεια να υπακούουν στους νόμους του.

Κατά τους επόμενους αιώνες, ο Ισραήλ ήταν άπιστος στους νόμους του Θεού, πολλές φορές. Τελικά έχασαν την εθνική τους ανεξαρτησία και οδηγήθηκαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα. Σχετικά με την ανατροπή του τελευταίου βασιλιά τους, του Σεδεκία, διαβάζουμε: «25 Και συ, βέβηλε ασεβή, ηγεμών του Ισραήλ, του οποίου ήλθεν η ημέρα, ότε η ανομία έφθασεν εις πέρας, 26 ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Σήκωσον το διάδημα και αφάιρεςον το στέμμα· αυτό δεν θέλει είσθαι τοιούτον· ο ταπεινός θέλει υψωθή και ο υψηλός θέλει ταπεινωθή. 27 Θέλω ανατρέψει, ανατρέψει, ανατρέψει αυτό, και δεν θέλει υπάρχει εωσού έλθη εκείνος, εις ον ανήκει· και εις τούτον θέλω δώσει αυτό.» —Ιεζ. 21:25-27

Μετά από εβδομήντα χρόνια αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα, επετράπη στους ανθρώπους να επιστρέψουν στη γη τους, αλλά δεν ανέκτησαν την εθνική τους ανεξαρτησία. (Ιερ. 25:8-12· 29:10· Έσδρας 1:1-5) Εκτός

από την αιχμαλωσία τους στη Βαβυλώνα, υπήχθησαν διαδοχικά στη Μηδο-Περσία, στην Ελλάδα και στη συνέχεια στη Ρώμη. Ήταν κάτω από τους Ρωμαίους ηγέτες τους όταν ο Ιησούς ήρθε στη σκηνή. (Λουκάς 2:1-5) Είχαν χάσει τη θέση τους ως κυρίαρχο έθνος, αλλά η διαθήκη εύνοιας του Θεού επιβεβαιώθηκε για αυτούς για μια περίοδο εβδομήντα συμβολικών εβδομάδων. (Δαν. 9:24-27) Χρησιμοποιώντας τη αρχή της Βίβλου της μιας ημέρας για ένα χρόνο—σε αυτήν την περίπτωση 7 ημέρες x 70 εβδομάδες—αποδεικνύεται συνολικά τετρακόσια ενενήντα χρόνια στην εφαρμογή της προφητείας του Δανιήλ. (Αριθμ. 14:34· Ιεζ. 4:5,6) Αυτή η περίοδος περιελάμβανε τον χρόνο της επίγειας διακονίας του Ιησού και τελείωσε τρεισήμισι χρόνια μετά το θάνατό του.

Αν είχαν δεχτεί τον Ιησού, και κάτω από αυτή την τελική δοκιμασία αποδεικνύονταν πιστοί, το έθνος του Ισραήλ θα μπορούσε να είχε εξασφαλίσει τη θέση του «ιδιόμορφου θησαυρού ... πάνω από όλους τους λαούς» του Θεού και θα μπορούσαν να ήταν «ένα βασίλειο ιερών και ένα ιερό έθνος». (Εξοδος 19:5,6) Ωστόσο, η ιστορία είναι ότι ο Ιησούς «ήλθε στους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν». (Ιωάννης 1:11) Αντίθετα, το Ισραήλ τον απέρριψε και τον σταύρωσε. Έτσι, πριν από σχεδόν είκοσι αιώνες, στη σκιά του Γολγοθά, ο ευγενέστερος Ισραηλίτης που έζησε ποτέ —ο Ιησούς ο Μεσσίας, ο υποσχεμένος βασιλιάς του Ισραήλ και του κόσμου— δήλωσε στη γενιά που τον απέρριψε: «Ιδού, αφήνεται εις εσάς ο οίκός σας έρημος.» —Ματθ. 23:38

ΤΟ ΝΕΟ ΕΘΝΟΣ

Η ελπίδα της συμμετοχής στην πόλη ή τη βασιλεία του Θεού, που η θεία υπόσχεση εγέννησε στην καρδιά του Αβραάμ, και η οποία ανήκε αρχικά στους φυσικούς απογόνους του, αφαιρέθηκε από αυτούς με

αυτό το τελικό διάταγμα απόρριψης που εξεφώνησεν ο Διδάσκαλος. Εξήγησε περαιτέρω ότι η Βασιλεία θα αφαιρεθεί από αυτούς και θα δοθεί σε ένα έθνος που θα φέρει τους καρπούς της. (Ματθ. 21:42,43· Λουκάς 19:42-44) Ο Απόστολος Πέτρος προσδιορίζει αυτό το νέο έθνος που κληρονομεί τις υποσχέσεις της βασιλείας που είχαν δοθεί αρχικά στον φυσικό Ισραήλ, δείχνοντας ότι είναι η Εκκλησία αυτής της εποχής από την ημέρα της Πεντηκοστής. (Α' Πέτ. 2:4-10) Ο Απόστολος Παύλος μας δίνει τις ίδιες πληροφορίες επισημαίνοντας την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού στον Αβραάμ σχετικά με το Σπέρμα που επρόκειτο να είναι ο διάυλος ευλογίας σε όλες τις οικογένειες της γης. Εξηγεί ότι ο Χριστός είναι αυτό το Σπέρμα, και ότι θα συνδεθούν μαζί του εκείνοι που θα κληθούν από τον Θεό και θα «βαφτιστούν στον Χριστό», τόσο από τους Ιουδαίους όσο και από τους Έλληνες (ή Εθνικούς). —Γαλ. 3:8,16,27-29

Ένα άλλο πολύ διαφωτιστικό μάθημα για την κατάσταση των φυσικών απογόνων του Αβραάμ είναι το ενδέκατο κεφάλαιο των Ρωμαίων. Αυτό το κεφάλαιο ανοίγει με μια ερώτηση: «Μήπως απέρριψεν ο Θεός τον λαόν αυτού;» Η απάντηση του Αποστόλου Παύλου είναι: «Μη γένοιτο· διότι και εγώ Ισραηλίτης είμαι, εκ σπέρματος Αβραάμ, εκ φυλής Βενιαμίν.» Αυτό που προφανώς εννοεί ο απόστολος είναι ότι ο Θεός δεν έκανε διακρίσεις εναντίον μεμονωμένων Ισραηλιτών. Αυτό φαίνεται από την περαιτέρω ανάλυσή του στην οποία αποκαλύπτει ότι «απέμεινε κατάλοιπόν τι κατ' εκλογήν χάριτος» που διατήρησε ευνοϊκή θέση στη διάταξη του Θεού και ότι οι υπόλοιποι «τυφλώθηκαν» προσωρινά. — Ρωμ. 11:1-10

Το υπόλοιπο ή κατάλοιπο στο οποίο αναφέρεται ο Παύλος αναφέρεται στην εξήγηση ότι ο Ιησούς «ήλθε

στους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Όσοι όμως τον δέχτηκαν, τους έδωσε την εξουσία να γίνουν γιοι του Θεού». (Ιωάννης 1:11,12) Όσοι, μέσω του βαπτίσματος στον Ιησού και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος γίνονται γιοι του Θεού, και που είναι πιστοί μέχρι θανάτου, θα βασιλέψουν μαζί με τον Χριστό. Μαζί του θα είναι το βασιλικό έθνος. (Ρωμ. 6:3-5· 8:14-17· Αποκ. 2:10· 20:4,6) Οι υποσχέσεις του Θεού δικαιολόγησαν τον Ισραήλ στην αναζήτηση αυτή της υψηλής θέσης, αλλά ο Παύλος εξηγεί, ως έθνος «Ο Ισραήλ δεν επέτυχεν εκείνο το οποίον ζητεί.» —Ρωμ. 11:7

Η ΤΥΦΛΩΣΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΘΑ ΑΦΑΙΡΕΘΕΙ

Η πνευματική τύφλωση προκύπτει από την απιστία στον Θεό. Έτσι έγινε και με το Ισραήλ. Απέρριψαν τον Μεσσία, και όποιο πνευματικό όραμα είχαν πριν από εκείνη την εποχή, χάθηκε. Αυτή η συνθήκη επρόκειτο να συνεχιστεί, εξηγεί ο Παύλος, «μέχρι να εισέλθει το πλήρωμα των Εθνών». (Ρωμ. 11:25) Αυτή η είσοδος του «πληρώματος των Εθνών» περιγράφεται από τον απόστολο ως εμφύτευση κλαδιών άγριας ελιάς στην αρχική ισραηλίτικη ελιά, «σε αντίθεση με τη φύση (ή παρά φύσιν)». (εδάφ. 24) Κατά τον εμβολιασμό, το εμβολιασμένο κλαδί διατηρεί την αρχική του ταυτότητα και φέρει το δικό του είδος καρπού, χωρίς να αλλάζει με κανέναν τρόπο από το χυμό του δέντρου, του οποίου γίνεται μέρος. Ωστόσο, είναι διαφορετικά τα πράγματα με αυτούς τους κλάδους των Εθνών. Είναι, αντίθετα με τη φύση, αλλαγμένα, γιατί γίνονται πνευματικοί Ισραηλίτες και κληρονομούν τις υποσχέσεις που δόθηκαν αρχικά αποκλειστικά στους φυσικούς απογόνους του Αβραάμ.

Όταν ολοκληρωθεί αυτό το έργο εμβολιασμού, τότε «όλος ο Ισραήλ θα σωθεί», έγραψε ο Παύλος, γιατί

«όπως είναι γραμμένο, θα βγει από τη Σιών ο Λυτρωτής, και θα απομακρύνει την ασέβεια από τον Ιακώβ. Διότι αυτή είναι η διαθήκη μου προς αυτούς, όταν θα αφαιρέσω τις αμαρτίες τους». (εδ. 26,27) Η διαθήκη που αναφέρεται εδώ είναι αυτή που υποσχέθηκε στο Ιερεμία 31:31-34. Πρέπει να γίνει με «τον οίκο του Ισραήλ και με τον οίκο του Ιούδα». Ο Ισραήλ και ο Ιούδας αναφέρονται και οι δύο επειδή τη στιγμή που δόθηκε αυτή η υπόσχεση, το έθνος είχε διαιρεθεί, με δέκα από τις φυλές να προσδιορίζονται ως Ισραήλ και οι υπόλοιπες δύο ως Ιούδας.

Ο Παύλος έγραψε: «Θα βγει από τη Σιών ο ελευθερωτής» του Ισραήλ. Η Σιών ήταν αρχικά, θα λέγαμε, το «Καπιτώλιος Λόφος» (Κάπιτολ Χιλ) της Ιερουσαλήμ και το όνομα χρησιμοποιείται στις προφητείες για να συμβολίσει τη μεσσιανική βασιλεία στα χέρια του Χριστού και της εκκλησίας του. Αυτή είναι η βασιλεία που λήφθηκε από τους φυσικούς απογόνους του Αβραάμ και δόθηκε στο νέο, πνευματικό έθνος που αποτελείται από μεμονωμένους πιστούς τόσο από τους Ιουδαίους όσο και από τους Εθνικούς. Μαζί με τον Ιησού, αυτοί φαίνεται να βρίσκονται στο πνευματικό ή ουράνιο όρος Σιών ως «σωτήρες» τη στιγμή που «η βασιλεία θα είναι του ΚΥΡΙΟΥ». —Οβν. 1:21· Αποκ. 14:1· Ισ. 55:5· Ωσ. 1:10

Σε αυτή την απελευθέρωση και τη φώτιση για το φυσικό Ισραήλ αναφέρεται το αρχικό μας κείμενο: «Σηκώθητι, φωτίζου· διότι το φως σου ήλθε, και η δόξα του Κυρίου ανέτειλεν επί σε.» (Ησα. 60:1) Το αληθινό φως του Ισραήλ—και μάλιστα όλου του κόσμου—είναι ο Ιησούς. Αυτό τονίζεται από την προφητεία του Συμεών την εποχή που το μωρό, ο Ιησούς, αφιερώθηκε στο Ναό της Ιερουσαλήμ. Σε μια προσευχή προς τον Θεό, ο Συμεών είπε για αυτό το παιδί ότι ήλθε για να γίνει τόσο το «φως για να φωτίσει τα έθνη όσο και η δόξα του λαού

σου Ισραήλ». —Λουκάς 2:32

Αυτή η δόξα δεν έγινε αντιληπτή από τον Ισραήλ την εποχή της Πρώτης Παρουσίας του Ιησού επειδή το έθνος απέρριψε το φως και τον σκότωσε. Ο Συμεών προείπε ότι το αποτέλεσμα αυτού θα ήταν η πτώση τους. Είπε: «Ιδού, ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον.» (εδάφ. 34) Μόνο ένα υπόλειμμα —οι λίγοι Ισραηλίτες που δέχθηκαν τον Ιησού στην Πρώτη Παρουσία του— βίωσαν εκείνη την εποχή την εκπλήρωση της προφητείας: «Σηκώθητι, φωτίζου· διότι το φως σου ήλθε.» Αυτοί οι λίγοι, μαζί με τους πιστούς Εθνικούς σε όλη την επόμενη εποχή, χάρηκαν στο φως και το άφησαν να λάμψει σε έναν σκοτεινό κόσμο για την ευλογία και την ενθάρρυνση των άλλων.

Ωστόσο, για τον λαό του Ισραήλ στο σύνολό του είναι ακόμη μελλοντικός ο καιρός που θα αναγνωριστεί από αυτόν το φως, όταν τα δικά τους μάτια ανοίξουν για να αναγνωρίσουν τον Μεσσία τους. Τότε θα είναι που «όλος ο Ισραήλ θα σωθεί».

ΤΟ ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Μετά τη διαβεβαίωση του εναρκτήριου κειμένου μας, ο Προφήτης Ησαΐας δηλώνει στη συνέχεια: «Διότι ιδού, σκότος θέλει σκεπάσει την γην και ζόφος τα έθνη· επί σε όμως θέλει ανατείλει ο Κύριος και η δόξα αυτού θέλει φανερωθή επί σε. Και τα έθνη θέλουσιν ελθεί εις το φως σου και οι βασιλείς εις την λάμψιν της ανατολής σου.» (Ησ. 60:2,3) Αυτό δείχνει ότι λίγο πριν την αφαίρεση της τύφλωσης του Ισραήλ, θα υπήρχε μια πολύ σκοτεινή περίοδος στην ανθρώπινη εμπειρία, μια εποχή που τόσο οι Εβραίοι όσο και οι Εθνικοί θα ήταν χωρίς πνευματικό όραμα. Πόσο περιγραφικό είναι αυτό για τη σημερινή εποχή!

Ποτέ η αληθινή πίστη στον Θεό δεν ήταν σε χαμηλότερη «άμπωτη» από ό,τι σήμερα. Πραγματικά χονδροειδές σκοτάδι (ζόφος) καλύπτει τους ανθρώπους· αυτό ισχύει για το Ισραήλ και όλα τα άλλα έθνη. Ενώ το χέρι του Ιεχωβά ήταν στις υποθέσεις των Εβραίων, διαμορφώνοντας τις συνθήκες για να παρακινήσει μεγάλους αριθμούς από αυτούς να επιστρέψουν στη Γη της Επαγγελίας, τα κίνητρα των περισσότερων ήταν οικονομικά και εθνικά, παρά μια ισχυρή πίστη στις υποσχέσεις του Θεού. Υπήρξαν εξαιρέσεις, φυσικά, αλλά μόνο μια σχετική μειοψηφία εστράφη πραγματικά τον Θεό για βοήθεια. Οι περισσότεροι έχουν πιστέψει στα πυρομαχικά και τον πλούτο. Ενώ έχουν το πρωτοποριακό πνεύμα του ενθουσιασμού, όπως και τα άλλα έθνη, δεν έχουν λύση για τα προβλήματά τους. Επίσης, παρόμοια με τα περισσότερα έθνη, η κυβέρνησή τους είναι γεμάτη διαμάχες με αντιμαχόμενες πολιτικές και θρησκευτικές φατρίες.

Βέβαια, ελπίζουν ότι τελικά θα βρουν λύση για τα προβλήματά τους και ότι η κυβέρνηση θα γίνει επιτέλους ευημερούσα και οικονομικά ισχυρή. Οι προφητείες δείχνουν ότι πριν από την τελική τους δυσκολία, θα απολαύσουν μια σύντομη περίοδο σχετικής ειρήνης και ευημερίας. (Ιεζ. 38:8,11,12) Εν τω μεταξύ, το χέρι του Θεού στις υποθέσεις των ανθρώπων κατευθύνει το τελικό ζήτημα, και, σε εύθετο χρόνο, το φως θα έρθει στον Ισραήλ και σε ολόκληρο τον κόσμο, και το αποτέλεσμα θα φέρει ευλογίες σε όλους τους ανθρώπους.

Αυτό το φως είναι ήδη παρόν στον κόσμο, αλλά οι Εβραίοι και οι Εθνικοί είναι τυφλοί σε αυτό, ακόμη και όταν το Ισραήλ δεν αναγνώρισε τον Μεσσία του στην Πρώτη Παρουσία. Ωστόσο, η θεία πρόνοια διαμορφώνει ακόμη και τώρα τις υποθέσεις του Ισραήλ, ιδιαίτερα όσον αφορά τους Εβραίους που συγκεντρώνονται εκεί. Οι

προφητείες υποδεικνύουν ότι η εθνική τους αναγέννηση ως έθνους και η συγκέντρωση του λαού τους προηγείται της στιγμής που θα αφαιρεθεί η τύφλωσή τους. Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στην προφητεία του Ιεζεκιήλ 37:1-14, όπου ολόκληρος ο οίκος του Ισραήλ παρομοιάζεται με μια κοιλάδα από ξερά κόκαλα.

Στην επαναφορά στη ζωή αυτών των οστών, ενδείκνυται μια δράση τριών φάσεων. Πρώτον, τα οστά ενώνονται— «κόκαλο πάνω στο κόκαλο». Στη συνέχεια καλύπτονται με σάρκα και νεύρα. Τέλος, τους δίνεται πνοή, ή ζωή. Συνοδεύοντας αυτές τις εξελίξεις υπάρχει ένας θόρυβος, ένα τράνταγμα και στη συνέχεια το φύσημα τεσσάρων ανέμων. Από τους τέσσερις ανέμους έρχεται ζωή σε αυτό που λέγεται ότι είναι ολόκληρος ο οίκος του Ισραήλ. —εδάφ. 7-9

Σε γενικές γραμμές, αυτές οι τρεις φάσεις της αναβίωσης φαίνεται να συμπίπτουν με τους τρεις μεγάλους «σπασμούς» της εποχής της μεγάλης θλίψεως με τους οποίους ο παρών πονηρός αιώνας φτάνει στο τέλος του. Ο πρώτος από αυτούς τους σπασμούς ήταν ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος που ξεκίνησε το 1914. Ως αποτέλεσμα αυτού, ακούστηκε ένα «θρόισμα», σαν να λέγαμε, των οστών του Ισραήλ. Η Παλαιστίνη ανοίχτηκε εν μέρει σε αυτούς, πολλοί επέστρεψαν και άρχισε η ανάκτηση της γης. Από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο βγήκαν τα νεύρα και η σάρκα. Τελικά, το νέο κράτος του Ισραήλ σχηματίστηκε λίγο αργότερα το 1948.

Ωστόσο, δεν υπάρχει ακόμη ζωή σε αυτά τα «κόκαλα» από τη σκοπιά της διαθήκης του Θεού. Δεν έχει δοθεί ακόμη ανάσα στο Ισραήλ. Τα εδάφια 13 και 14 σκιαγραφούν αυτή τη σειρά γεγονότων: «Και θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι ο Κύριος, όταν, λαέ μου, ανοίξω τους τάφους σας και σας αναβιβάσω εκ των τάφων σας. Και θέλω δώσει το πνεύμά μου εις εσάς και θέλετε

αναζητήσει.» Τρία γεγονότα περιγράφονται εδώ. Ο Θεός έχει τώρα «άνοιξε» τους εθνικούς «τάφους» τους - το πρώτο γεγονός· τους έφερε «έξω» από τους τάφους τους—γεγονός δύο· αλλά δεν έχει βάλει ακόμα το «πνεύμα» του μέσα τους, άρα δεν έχουν ακόμη ζωή. Μόλις ολοκληρωθούν και τα τρία αυτά βήματα στην αναβίωσή τους, θα γνωρίσουν αληθινά τον Ιεχωβά και θα αναγνωρίσουν τον «μονογενή Υιό» του Θεού, τον Ιησού, ως τον Μεσσία τους, το Φως τους. —Ιωάννης 3:16

Μια λεπτομερής περιγραφή της τελευταίας φάσης του μεγάλου καιρού της θλίψεως παρουσιάζεται στα κεφάλαια 38 και 39 της προφητείας του Ιεζεκιήλ, και εδώ επίσης διαπιστώνουμε ότι μέχρι να συμβεί αυτή η τελική φάση, και σε αυτήν ο Θεός θα ελευθερώσει τον λαό του από τους εχθρούς τους, ανοίγουν τα μάτια για να τον γνωρίσουν: «Και θέλει γνωρίσει ο οίκος Ισραήλ ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός αυτών, από της ημέρας ταύτης και εις το εξής.» —Ιεζ. 39:22

Εκείνη την ημέρα, ο Θεός θα πολεμήσει, όπως είχε κάνει παλιά, για τους Ισραηλίτες που επέστρεψαν στη γη τους. (Β' Χρον. 20:15· 32:8) Τα μάτια πολλών εθνών επίσης θα ανοίξουν, και όπως δηλώνει η προφητεία, «Θα γνωρίσουν ότι εγώ είμαι ο ΚΥΡΙΟΣ ». (Ζαχ. 14:2,3· Ιεζ. 38:23) Έτσι έχουμε τη διαβεβαίωση ότι τότε θα αρχίσει ο καιρός για τη νόμιμη ευλογία του Ισραήλ. «Και καθώς ήσθε κατάρα μεταξύ των εθνών, οίκος Ιούδα και οίκος Ισραήλ, ούτω θέλω σας διασώσει και θέλετε είσθαι ευλογία.» —Ζαχ. 8:13

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι το κράτος του Ισραήλ υπό την τρέχουσα κυβέρνησή του θα μετατραπεί στην επίγεια φάση της βασιλείας του Χριστού. Η κυβέρνησή της, όπως και όλων των άλλων εθνών, θα πέσει, για να αντικατασταθεί από την κυβέρνηση της μεσσιανικής βασιλείας. Θα είναι ως άτομα που ο Ισραήλ

θα ελευθερωθεί από τους εχθρούς του και θα έχουν τα μάτια τους ανοιχτά για να δουν τη δόξα του Κυρίου και να αναγνωρίσουν το μεγάλο φως που θα έρθει τότε σε αυτούς. Με την αποδοχή του Μεσσία τους και την υπακοή στους νόμους της βασιλείας του, η δόξα της εύνοιας του Θεού θα στηριχτεί επάνω τους. Έτσι θα εκπληρωθεί το άλλο μέρος της προφητείας του Συμεών, ότι ο Χριστός «ορίστηκε για την πτώση και την ανάσταση πολλών στον Ισραήλ». Η πτώση ήρθε όταν απέρριψαν το φως και η ανάστασή τους θα είναι το αποτέλεσμα της αποδοχής τους.

ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ

Σήμερα ο εβραϊκός λαός συνεχίζει να συγκεντρώνεται στο Ισραήλ σύμφωνα με τη θεϊκή διάταξη για την τελική ευλογία του. Ωστόσο, θα χρειαστεί πρώτα να αναγνωρίσουν τον Χριστό Ιησού ως τον Υιό του Θεού, τον Μεσσία, τον Λυτρωτή και τον Ελευθερωτή τους, προτού τους προσφερθούν οι ευλογίες της βασιλείας. (Ζαχ. 12:10· Ιεζ. 39:25-29) Οι ανθρωπinoι εκπρόσωποι του βασιλείου του Χριστού θα είναι οι αναστημένοι πιστοί πατέρες της παλιάς εποχής, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και άλλοι Αρχαίοι Άξιοι, οι οποίοι οι Γραφές δηλώνουν ότι θα είναι «άρχοντες σε όλη τη γη». (Ψαλμ. 45:16) Βλέπε επίσης Λουκάς 13:28, Εβραίους 11:39,40 και Ησαΐας 1:25-27.

Αυτοί οι αρχαίοι ήρωες της πίστης δεν θα είναι μέρος της πνευματικής φάσης του βασιλείου - το προσωπικό του οποίου θα είναι ο Ιησούς και η εκκλησία του - ωστόσο αυτοί οι άξιοι θα καταλάβουν μια θέση προτίμησης πάνω από τον κόσμο γενικά, έχοντας επιβεβαιώσει την πίστη και την αγάπη τους κατά τη διάρκεια του βασιλείου του κακού, με τρόπο επιδοκιμασμένο από τον Θεό. Έτσι προετοιμάστηκαν και

αποδείχθηκαν άξιοι να είναι οι επίγειοι λειτουργοί και εκπρόσωποι της πνευματικής βασιλείας.

Καθώς ο λαός του Ισραήλ ατομικά αναγνωρίζει και αποδέχεται την ηγεσία αυτών των αναστημένων ως εκπροσώπων του Μεσσία του, θα έχουν επίσης την ευκαιρία να συνεργαστούν στο έργο της βασιλείας. Το ίδιο θα κάνουν και οι πιστοί Εθνικοί. Η «νέα γη» θα αυξηθεί και θα εξαπλώσει την επιρροή της σε ολόκληρο τον κόσμο, υπό την καθοδήγηση των «νέων ουρανών». «Εις την αύξησιν της εξουσίας αυτού και της ειρήνης δεν θέλει είσθαι τέλος», δηλώνει η Αγία Γραφή. Δηλαδή, τελικά θα αγκαλιάσει όλα τα έθνη, με ακόμη και τους νεκρούς να ξυπνούν για να έχουν την ευκαιρία να συμμετάσχουν στις ευλογίες του. —Β' Πέτ. 3:13· Ισ. 9:6,7· Α' Κορ. 15:22

Το πνευματικό Σπέρμα του Αβραάμ, που συγκεντρώθηκε τόσο από τους Ιουδαίους όσο και από τους Εθνικούς κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, θα θεωρηθεί από τον Θεό ως «πνευματικοί» Ισραηλίτες στην ουράνια φάση της βασιλείας του Θεού. (Ρωμ. 2:28,29· Αποκ. 3:12· 21:2) Το ίδιο θα συμβεί και στην περίπτωση εκείνων που συμμετέχουν στην επίγεια φάση της βασιλείας του Θεού, ξεκινώντας από τους πιστούς αρχαίους που ζούσαν πριν από την Πρώτη Παρουσία του Ιησού. Από αυτή τη συνεχώς διευρυνόμενη «νέα γη» το φως, για το οποίο γίνεται λόγος στα εναρκτήρια εδάφια μας, θα λάμψει έως ότου η γνώση της δόξας του Θεού θα γεμίσει ολόκληρη τη γη «όπως τα νερά σκεπάζουν τη θάλασσα». (Ησα. 11:9· Αβ. 2:14) Είναι ένδοξη ελπίδα, και τι ευλογία είναι το να στέκεσαι στο κατώφλι της μεσσιανικής βασιλείας και να βλέπεις τις πρώτες απαρχές της εκπλήρωσης των υποσχέσεων του Θεού. Είθε εμείς ως υποψήφιοι πνευματικοί Ισραηλίτες «να σηκωθούμε και να

λάμπουμε» και να πούμε πιστά σε όλο τον κόσμο αυτά
τα ευλογημένα νέα!

Image ©SVasco-stock.adobe.com